

Sygn. akt: III U 762/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 marca 2015 r. w O.

sprawy z odwołania Z. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania Z. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 05.08.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje Z. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 01.07.2014r. do dnia 30.06.2015r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 05.08.2014r. ZUS odmówił Z. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Z. P. odwołał się od tej decyzji. Stwierdził, że jest nadal niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że w przypadku odwołującego się nie zostały spełnione przesłanki wymagane do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wynika to z faktu, że zarówno lekarz orzecznik ZUS jak i komisja lekarska ZUS uznali, że nie jest on osobą niezdolną do pracy.

Przy czym na ostatniej rozprawie pełnomocnik ZUS pozostawił rozstrzygnięcie sprawy do uznania Sądu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Z. P. podczas pracy w dniu 19.07.2012r. upadł z wysokości 2 m i doznał wieloodłamowego złamania nasady dalszej kości udowej lewej ze zwichnięciem w stawie skokowo-lódkowatym prawym ze złamaniem kości lódkowatej, kości klinowatej bocznej, złamaniem III kości śródstopia prawego. Był leczony operacyjnie. Następnie korzystał z rehabilitacji leczniczej. Na skutek wypadku Z. P. nie może zginąć kolana lewego, porusza się przy kuli łokciowej.

Organ rentowy uznał, iż zdarzenie to było wypadkiem przy pracy. Przyznał Z. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 12.01.2014r. do dnia 30.06.2014r.

W dniu 26.05.2014r. Z. P. złożył w ZUS wniosek o przyznanie mu na dalszy okres prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Po zbadaniu wnioskodawcy lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 25.06.2014r. uznał, iż nie jest on niezdolny do pracy. Na skutek wniesionego przez Z. P. sprzeciwu – jego stan zdrowia był badany przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 25.07.2014r. zajęła analogiczne stanowisko.

W oparciu o to orzeczenie zaskarżoną decyzją ZUS odmówił Z. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art.6 ust.1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz.U. z 2009r. Nr 167, poz. 1322) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje na podstawie tej ustawy ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.), który stanowi, iż jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolna do pracy jest osoba która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS na mocy art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w sprawach nieuregulowanych w ustawie wypadkowej znajdują zastosowanie przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania Z. P. zależna była od wykazania przez niego, że jest on osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Na okoliczność stanu zdrowia odwołującego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy-rehabilitanta oraz biegłego z zakresu medycyny pracy.

Biegli po zbadaniu odwołującego oraz po zapoznaniu się z jego dokumentacją medyczną rozpoznali u niego: przykurcz wyprostny stawu kolanowego lewego po leczeniu operacyjnym wieloodłamowego złamania nasady dalszej kości udowej leczonego operacyjnie, dysfunkcje stopy prawej po przebyłym zwichnięciu stawu skokowo-lódkowatego prawego po złamaniu podgłowym III kości śródstopia prawego. Biegli uznali, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy w dalszym ciągu od dnia 01.07.2014r. na 1 rok, a niezdolność ta ma związek z wypadkiem przy pracy w dniu 19.07.2012r. (k.18).

W uzasadnieniu opinii biegli wskazali, że odwołujący jest pracownikiem fizycznym, z podstawowym wykształceniem i tak znaczny stopień upośledzenia funkcji poruszania się z powodu przykurczu wyprostnego kolana lewego i dysfunkcji stopy prawej, powoduje u niego częściową niezdolność do pracy.

Żadna ze stron postępowania nie wniosła zastrzeżeń do tak brzmiącej opinii.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski zawarte w pisemnej opinii biegłych sądowych. Na okoliczność stanu zdrowia Z. P. wypowiedali się biegli specjalizujący się w urazie, który był efektem wypadku przy pracy, któremu uległ odwołujący. Wnioski biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego się i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w związku z występującym u niego urazem. Wnioski wynikające z opinii są jasne, zostały poparte logiczną argumentacją, z której wynika, że wypadek przy pracy spowodował u Z. P. częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres.

Przy rozstrzyganiu tej sprawy Sąd miał także na uwadze, że w wyroku z dnia 03.02.2010r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09, LEX nr 584735). Natomiast w wyroku z dnia 03.11.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. Nadto w wyroku z dnia 03.09.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych, to Sąd nie może rozstrzygać wbrew opinii biegłych (II UK 30/09, LEX nr 537018).

Mając to na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję. I przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres wynikający z opinii biegłych.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a w/w ustawy, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy już na etapie postępowania przed ZUS. Sąd miał w tym względzie na uwadze fakt, że aby Sąd mógł dokonać analizy stanu zdrowia odwołującego, konieczne było zasięgnięcie opinii zespołu biegłych. Tym samym brak jest podstaw do obarczania ZUS-u za to, że nie przyznał renty już na etapie własnego postępowania.

Z tych względów orzeczono jak w punkcie 2 wyroku.